

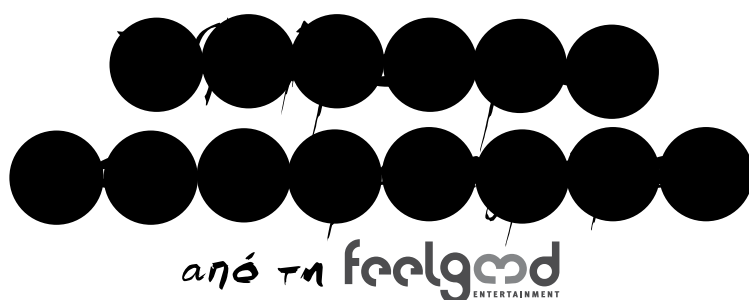
Δελτίο Τύπου

η Υπογραφή

Μία ταινία του Στέλιου Χαραλαμπόπουλου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ ΜΑΡΙΑ ΠΡΩΤΟΠΑΠΠΑ ΑΛΕΞΙΑ ΚΑΛΤΣΙΚΗ ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΗΣ

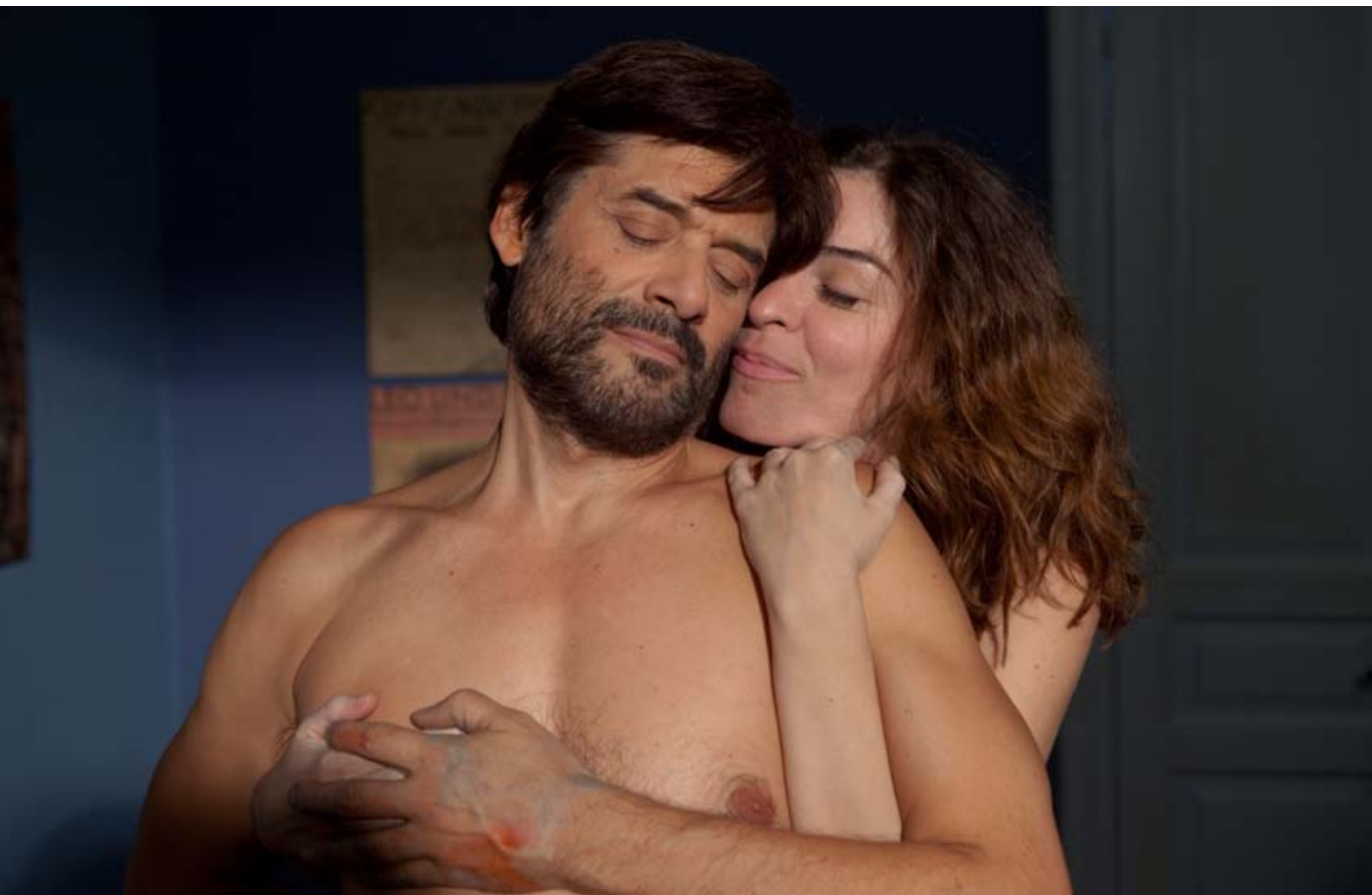

Ο πολυβραβευμένος σκηνοθέτης Στέλιος Χαραλαμπόπουλος σμίγει με ένα δυνατό καστ πρωταγωνιστών σε μια γοπευτική, γεμάτη σασπένς και μυστήριο, ερωτική ιστορία, που διαδραματίζεται στην σύγχρονη Αθήνα, την Αρκαδία και το Παρίσι. Μέσα από σκηνές υψηλής αισθητικής, χάρη στην διεύθυνση φωτογραφίας του Ηλία Κωνσταντακόπουλου που δένει όμορφα με την μουσική του Νίκου Κυπουργού, ξεχωρίζουν για τις ερμηνείες τους οι ηθοποιοί Γιώργος Χωραφάς, Μαρία Πρωτόπαππα, Αλεξία Καλτσικί και Νίκος Κουρής.

Σύνοψη

Η Άννα, μια νεαρή ιστορικός τέχνης ετοιμάζει ένα τιμητικό αφιέρωμα στο έργο της ζωγράφου, Μαρίας Δήμου. Στο πλευρό της για να την βοηθήσει είναι ο σύντροφος της Δήμου, Άγγελος. Μαζί θα ξετυλίξουν το κουβάρι της ζωής της Μαρίας, της οποίας τον θάνατο τυλίγει ένα πέπλο μυστηρίου. Αυτοκτονία ή δολοφονία; Η Άννα σταδιακά βυθίζεται γοπευμένη στη ζωή της ζωγράφου, σύντομα, όμως, θα ανακαλύψει πως ο Άγγελος κρύβει πολλά μυστικά...

Διάρκεια: 130'

Συντελεστές

Σενάριο – σκηνοθεσία: ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ Πρωταγωνιστούν: ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ, ΜΑΡΙΑ ΠΡΩΤΟΠΑΠΠΑ, ΑΛΕΞΙΑ ΚΑΛΤΣΙΚΗ, ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΙΓΝΑΔΗΣ, MARCO GASTINE, JEROME KEEN, EYRH ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΔΟΥΚΑΣ, ΘΟΔΩΡΗΣ ΓΚΟΝΗΣ, ΒΑΣΩ ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΥ, ΣΤΑΘΗΣ ΚΟΚΚΟΡΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΟΥΓΓΑΡΗΣ Έκτακτη συμμετοχή: ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ Παραγωγή: ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ, ΣΕΚΙΝ, ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ, ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ, EPT, SCREENSKY PRODUCTIONS, ΑΡΚΤΟΣ, CL PRODUCTIONS, NOVA Παραγωγός: ΘΑΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Εκτέλεση Παραγωγής: ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ Συμπααραγωγοί: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΛΙΕΡΗΣ, ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΤΣΕΛΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΩΡΑΦΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Οργάνωση Παραγωγής: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ Διεύθυνση Παραγωγής: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΤΖΗΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ Εικαστικός Σύμβουλος: ΧΡΟΝΗΣ ΜΠΟΤΣΟΓΛΟΥ Ζωγραφικοί πίνακες: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ Οπτικά Εφέ: ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΤΣΕΛΟΣ Casting: ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΡΙΝΗ Μακιγιάζ: ΦΑΝΗ ΑΛΕΞΑΚΗ Ήχος: ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μιξάζ: ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΗΣ Μοντάζ – σχεδιασμός ήχου: ΚΙΝΑΝ ΑΚΑΟΥΙ Σκηνικά – κοστούμια: ΙΟΥΛΙΑ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ Μουσική: ΝΙΚΟΣ ΚΥΠΟΥΡΓΟΣ (ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΚΑΜΕΡΑΤΑ – ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ)

Φωτογραφία: ΗΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σημείωμα σκηνοθέτη

Η ταινία «η Υπογραφή» καταγράφει την πορεία δύο ανθρώπων στην προσπάθειά τους να αλλάξουν τη ζωή τους, να υπερβούν επιλογές που φάνταζαν οριστικές και δεσμευτικές, να αρνηθούν ρόλους και ταυτότητες, εγχείρημα που θα καταλήξει στη συντριβή τους. Ο Άγγελος και η Μαρία, πριν συναντηθούν ορίζουν δύο αντιθετικές περιπτώσεις του *Είναι*. Αυτός, ταλαντούχος χωρίς στήριξη και βοήθεια όμως, υποχρεωμένος να ζει στο σκοτάδι του καθημερινού βιοπορισμού. Εκείνη, με στήριξη και βοήθεια, που της προσφέρουν την επιθυμητή λάμψη του εφήμερου. Θα συναντηθούν και θα προσπαθήσουν να απελευθερωθούν από το βάρος των επιλογών τους. Η ανάγκη του Άγγελου, ως δημιουργού πλέον, να διεκδικήσει την ταυτότητά του και η ανάγκη της Μαρίας να σαρκώσει τη δική της ταυτότητα με πραγματική δημιουργία, ξαναβάζουν στη ζωή, με δραματικό τρόπο, αυτό που θέλησαν να αγνοήσουν, να υποβαθμίσουν: το ήθος σαν στάση ζωής. Αυτό που θα τους σώσει είναι ο έρωτας με το ούτως ή άλλως ενυπάρχον ήθος του. Ο περίγυρος όμως έχει καταναίμει ρόλους και ταυτότητες, θέλει να επιβεβαιώνεται η «εικόνα», αδιαφορεί για την ουσία της ύπαρξης. Ο Δημήτρης Ορφανός δεν κάνει τίποτα άλλο από το να απαιτεί να ανταποκριθούν σε αυτό που επιτάσσει το συλλογικό, έστω και ως λανθάνον, απέναντι στο ατομικό: να υποστασιοποιούν τον κοινωνικό τους ρόλο.

Με όχημα την αφήγηση του Άγγελου, μορφικά, η ταινία εκτυλίσσεται μέσα από τη σύμπλευση παρόντος-παρελθόντος μέσα από επιλεκτικές καταδύσεις της μνήμης στον πάγο της ιστορίας για να ανασύρει και να επανασυναρμολογήσει στο παρόν το άλλο πρόσωπο της ίδιας ιστορίας.

Την πρόφαση για την αναθεώρηση των πραγμάτων παρέχει η αναδρομική έκθεση και το λεύκωμα-αφιέρωμα προς τιμήν της ζωγράφου. Και τα δύο, εξ' ορισμού, επινοούν και τοποθετούν την «αλήθεια» τους στη θέση μιας πραγματικότητας που ο χρόνος ολοένα καθιστά πιο δυσπρόσιτη, ελάχιστα απτή και επικίνδυνα επαγωγική. Αναδρομή και αφιέρωμα, έννοιες καθ' ολοκληρίαν διάτρητες, καταδικασμένες να αλιεύουν στερεότυπες εικόνες από ένα παρελθόν που ελάχιστα έχει να κάνει με το βιωμένο χώρο του ανθρώπου. Το βιωμένο χώρο ως τόπο του πάθους και της ίδιας της περιπέτειας της ζωής και όχι της περιγραφής της. Αυτά τα στοιχεία-κάτω και από την πίεση της Άννας-θα φέρει στην επιφάνεια ο Άγγελος. Ο Άγγελος παραμένει ξεχασμένος στο σκοτάδι του μέχρι που έρχεται η Μαρία να τον τραβήξει στο φως. Η επίδρασή της διττή και διχαστική. Μέσα από τον έρωτα αναζωπυρώνει τη φλόγα της δημιουργίας, πυροδοτεί τη ζωή. Από την άλλη όμως «δανείζει» στον εαυτό της και τον Άγγελο μια δημόσια εικόνα που συγχέει ταυτότητες και ρόλους, αναιρεί την ουσία του *Είναι* και τελικά κακοφορμίζει-μεσ' την ενοχή- τον ίδιο τον έρωτα. Η Αρκαδία, ως κυριολεξία αλλά και ως ουτοπία, θα τους προσφέρει ένα προσωρινό καταφύγιο, θα αποδειχθεί όμως για άλλη μια φορά πως παραμένει πάντα στο επίπεδο του φαντασιακού, ακριβώς όπως και στις ειδυλλιακές εικόνες του Πουσέν αλλά και στα όνειρα του Γκαίτε.

Η έξοδος στο φως για τον Άγγελο είναι ταυτόχρονα παράδεισος και κόλαση. Σαν τα “Σκισμένα Πρόσωπα” της έκθεσής του, σχοινοβατεί σ’ ένα εφιαλτικό μεταίχμιο αντιθέσεων. Στο τέλος ο Άγγελος –αν και του δίνεται η δυνατότητα-επιλέγει να μείνει στο σκοτάδι, αρνείται να ξαναγράψει την ιστορία, δεν αποκαθιστά την αλήθεια. Θυσιάζει τη δική του ταυτότητα προκειμένου να μείνει αλώβητη η δημόσια εικόνα της Μαρίας.

Έχει προηγηθεί βέβαια η θυσία της Μαρίας όταν επωμίζεται τη λύση του δράματος, όταν κατά κάποιο τρόπο προσφέρει τη λύτρωση στον Άγγελο. Αλλά και η πράξη του Άγγελου, έστω εκ των υστέρων, υιοθετεί μια δίσσημη συνθήκη που αφ’ ενός οριοθετεί, εγκλωβίζει την αλήθεια στο χώρο του ιδιωτικού και αφ’ ετέρου, δημόσια, δεν κλονίζει στερεότυπα και πλάνες. Δεν λέει ψέματα, απλά επιβεβαιώνει πως το όμορφο δεν είναι κατ’ ανάγκην και αληθινό. Σε αντίθεση με την Άννα που πιστεύει πως το ήθος ορίζει, διέπει ως ενυπάρχον, οτιδήποτε το αισθητικό. Η σύγκρουση μεταξύ τους εκτείνεται ανάμεσα σε δύο ακραία αντιθετικούς πόλους. Η αναλυτική σκέψη της Άννας έχει σαν οδηγό το Πλατωνικό «το όμορφο είναι το απαύγασμα του αληθινού» και η συνθετική πράξη του ζωγράφου Άγγελου ενστερνίζεται την άποψη του Σαρτρ ότι «η τέχνη όπως πάντα ψεύδεται για να είναι αληθινή».

Η στάση του Άγγελου έχει συνέπεια, δεν στερείται ήθους. Είναι ένας άνθρωπος που λούστηκε στην αγάπη, την ακολούθησε στις νομοτελείες της και δεν φοβήθηκε να καεί στο φως της. Στην αγάπη λογοδοτεί και αυτήν υπερασπίζεται.

Η Άννα αλλά και οι θεατές της ταινίας παρακολουθούν τη ζωή του Άγγελου και της Μαρίας από τη στιγμή που διασταυρώνονται οι δρόμοι τους. Ο Άγγελος παρουσιάζει την πορεία τους μέσα από τρεις τρόπους. Αφηγείται, σήμερα, κατευθείαν στην κάμερα την ιστορία. Σχολιάζει off κομμάτια της ιστορίας που επιλέγει η μνήμη του. Ανασυνθέτει, ασχολίαστα, μια γραμμική εκτύλιξη του παρελθόντος. Ταυτόχρονα, στο παρόν χτίζεται σιγά-σιγά η προσωπικότητα του Άγγελου. Μέσα από τη γνώση της προσωπικότητάς του γίνεται δυνατή πλέον η ερμηνεία και διαλεύκανση στάσεων και συμπεριφορών του παρελθόντος. Κλειδί για την κατανόηση ορισμένων πραγμάτων είναι το ζωγραφικό έργο του Άγγελου.

Οι επιλεγμένοι πίνακες που αποκαλύπτονται στην κάμερα παρουσιάζουν την ιδιόμορφη και εννοιακή σύνθεση μεταξύ της πραγματικότητας και της πρόσληψής της από τον Άγγελο. Σαν μέσα από κάτοπτρο ο Άγγελος κοιτά τη ζωή του, κοιτά τη σχέση του με τη Μαρία.

Το βλέμμα του πρισματικό, προφητικό συλλαμβάνει το “εσωτερικό ταξίδι”, την αθέατη πλευρά της ιστορίας. Γίνεται έτσι η ζωγραφική ένα μετωπικό σχόλιο πάνω στην αφήγηση και η ίδια η ταινία μια μετωπία της εικαστικής αναπαράστασης της. Η ταινία εγκαθιστά το διφορούμενο στη σχέση παρόντος/παρελθόντος. Συνθέτει στο παρελθόν μια νέα πραγματικότητα, μια καινούρια ιστορία και αποσυνθέτει στο παρόν αυτό που μόλις έστησε σαν πραγματικότητα του παρελθόντος. Κάθε εξιστόρηση του χθες από τον Άγγελο προϋποθέτει μια επιλογή, υιοθετεί μια στάση. Σήμερα η Άννα και ο θεατής, συχνά διακρίβωνουν πως σημασία έχει ό,τι έμεινε έξω από τις επιλογές του Άγγελου, αυτό που δεν έγινε αντικείμενο των ιστοριών του. Κι εδώ εστιάζεται η προσοχή της Άννας: να ανακαλύψει τη στάση του αφηγητή, τον ίδιο τον αφηγητή. Στο τέλος δε, θα επιχειρήσει ακόμη και να υποκαταστήσει τον αφηγητή κάτι που θα της αρνηθεί όμως ο Άγγελος.

Ίσως ο λόγος του ποιητή “πρώτα με δύναμη να συλλάβει ο νους, κι έπειτα η καρδιά να αισθανθεί ό, τι ο νους συνέλαβε” να χαρακτηρίζει το παρόν στην ταινία και τον τρόπο που το παρόν κοιτά το παρελθόν. Φως και σκοτάδι, καρδιά και νους παρουσιάζονται μεν σαν αντιθετικά δίπολα, δεν παύουν όμως να συνυπάρχουν στην πραγματικότητα. Ένα παρελθόν παραδομένο στις επιταγές της καρδιάς κλείνει μ’ ένα στοχαστικό παρόν που διεκδικεί το νηφάλιο λογισμό των έργων της αγάπης.

Βιογραφικά συντελεστών

Στέλιος Χαλαμνήπουλος

Ο πολυβραβευμένος σκηνοθέτης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1956. Σπούδασε Οικονομικά και Κινηματογράφο στην Ελλάδα κι έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Οικονομία στο Παρίσι. Έχει σκηνοθετήσει ντοκιμαντέρ για λογαριασμό της κρατικής τηλεόρασης και για ξένα κανάλια. Μεταξύ των διακρίσεων που έλαβε είναι το 1ο Κρατικό Βραβείο Ποιότητας για τις ταινίες “ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ Ο ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΠΕΣΣΟΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΚΑΒΑΦΗ” και “ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ-ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ” και το Βραβείο Διεθνούς Ένωσης Κριτικών (FIPRESCI) στο 8ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης για το φιλμ “ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΡΑΛΗΣ”. Υπήρξε εκδότης του περιοδικού τέχνης “ΓΡΑΦΗ” και κείμενά του για τον κινηματογράφο έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά «Γραφή», «Σύγχρονος Κινηματογράφος» και «Γράμματα και Τέχνες». Την περίοδο από 2009 έως 2010 οργάνωσε στο Εργαστήρι Ποίησης του Ιδρύματος Τάκης Σινόπουλος τον κύκλο εκδηλώσεων «Ποιητές στην οθόνη». Έχει εκδώσει μία ποιητική συλλογή με τίτλο «Αλλαγή αιώνα» από τις εκδόσεις ΑΓΡΑ. Τέλος, είναι συνιδρυτής από το 1988 μαζί με τους Θάνο Λαμπρόπουλο και Γιάννη Βαρβαρίγο της εταιρείας παραγωγής ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

Εηλεκτικά Φιλμογραφία

2008: “Τη νύχτα που ο Φερνάντο Πεσσόα συνάντησε τον Κωνσταντίνο Καβάφη” (Διεθνής Διανομή : Doc and Co –Γαλλία) - 1ο Κρατικό Βραβείο Ποιότητας (2008, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), Βραβείο Πανελλήνιας Ένωσης Κριτικών (2008, Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), Βραβείο καλύτερης Φωτογραφίας, Μουσικής, Ήχου στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Χαλκίδας, Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ – ΟΔΥΣΣΕΥΣ AWARDS 2009, London Greek Film Festival
2006: “Με λίγο φως στους ώμους – Μιχάλης Γκανάς”- Β΄ Βραβείο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Χαλκίδας & Βραβείο Καλύτερης Φωτογραφίας-Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Χαλκίδας 2005.
2005 : “Γιάννης Μόραλης” - Βραβείο Διεθνούς Ένωσης Κριτικών (FIPRESCI) στο 8ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης.
2001: “ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ – Γιώργος Σεφέρης”
2000: “Είδαν τα μάτια μας γιορτές” Βραβείο κοινού, φεστιβάλ ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης Μάρτιος 2000., 2ο Κρατικό Βραβείο Ποιότητας., Βραβείο Διεθνές Φεστιβάλ Περιβαλλοντικού Κινηματογράφου, Teramo 2000.
1996: “Αδης”, ταινία μεγάλου μήκους, συμπαραγωγή με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και την ΕΡΤ. Βραβείο σκηνοθεσίας πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη, * Ειδική Μνεία της Διεθνούς Κριτικής Επιτροπής, Βραβείο αρτιότερης τεχνικά παραγωγής Ε.Τ.Ε.Κ.Τ., Βραβείο Μακιγιάζ, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης 1996. Κρατικό Βραβείο Ποιότητας 1997. Συμμετοχή σε διεθνή φεστιβάλ

Γιώργος Χωραφάς

Ο Γιώργος Χωραφάς, ελληνικής καταγωγής, μεγάλωσε σε μουσική οικογένεια του Παρισιού. Είναι γιος του διάσημου μαέστρου Δημήτρη Χωραφά. Είναι μόνιμος κάτοικος της γαλλικής πρωτεύουσας αλλά έγινε πλατύτερα γνωστός παίζοντας τον Χριστόφορο Κολόμβο δίπλα στον Μάρλον Μπράντο. Ξεκίνησε από το θέατρο αφού σπούδασε στο Ecole Nationale Supérieure des Arts et Techniques du Théâtre και πρωτοεμφανίστηκε στο σανίδι ως Μπασάνιο στον «Εμπορο της Βενετίας» του Σαίξπηρ, κάνοντας περιοδείες. Στην Ελλάδα κέρδισε τις εντυπώσεις στις ταινίες «Κουαρτέτο σε Τέσσερις Κινήσεις» και «Σφαγή του Κόκορα», για την οποία κέρδισε το βραβείο του α' ανδρικού ρόλου στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Στην Αγγλία συνεργάζεται τακτικά με το BBC. Στη Γαλλία έχει παίξει σε πολλές ταινίες και τηλεοπτικές παραγωγές. Επίσης, έχει παίξει σε πολλές αγγλόφωνες ταινίες, τόσο σε μεγάλες όσο και σε ανεξάρτητες παραγωγές. Επιλέχθηκε από τον Ντέιβιντ Λιν για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Nostromo», η οποία βασιζόταν στο μυθιστόρημα του Τζόζεφ Κόνραντ. Έχει συνεργαστεί για ένα διάστημα με τους ηθοποιούς της Comédie Française και έχει σταθερή συνεργασία του με τη θεατρική ομάδα Peter Brook's Company.

Μαρία Πρωτόπαππα

Η Μαρία Πρωτόπαππα είναι μια ανερχόμενη, χαμηλών τόνων ηθοποιός, «παιδί» του Θεάτρου Τέχνης, από το οποίο αποφοίτησε στα μέσα της δεκαετίας του '90 και στις παραστάσεις του οποίου δούλεψε για τα πρώτα έξι χρόνια της καριέρας της. Έγινε ευρέως γνωστή από τη συμμετοχή της στην τηλεοπτική σειρά «10» σε πρωταγωνιστικό ρόλο δίπλα στον Δημήτρη Καταλειφό. Η πρώτη της τηλεοπτική δουλειά ήταν το 1999 στη «Συκοφαντία του αίματος». Παίζει στο θέατρο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση πρώτους και δεύτερους ρόλους. Η πιο πρόσφατη τηλεοπτική της εμφάνισή είναι ως Ευγενία Καπετανάκη στην πολύ πετυχημένη σειρά «Το νησί» (2010). Οι πιο γνωστές κινηματογραφικές της εμφανίσεις είναι για τις ταινίες: «Ένας κι ένας (2000), Δυο χιλιάδες και μια στιγμές (2000), Κανείς δε χάνει σε όλα (2000), Μπραζιλέρο (2001), Οι θεατρίνες (2003), Παρέες (2006), Πριν τη νύχτα (2004), Χορεύοντας στον πάγο (2009).

Αλεξία Καλτσιόκη

Γεννήθηκε στην Αθήνα και το 1998 αποφοίτησε ως αριστούχος από τη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Συμμετείχε, ανάμεσα σε άλλες, στις θεατρικές παραστάσεις «Καθαροί, πια» της Σάρα Κέιν και «Αντιγόνη» του Σοφοκλή (Λ. Βογιατζής), «Το σπίτι των Κοιμισμένων Κοριτσιών» του Γιασουνάρι Καβαμπάτα (Γ. Χουβαρδός). Στον κινηματογράφο έπαιξε στις ταινίες του Ν. Παναγιωτόπουλου «Αθήνα-Κωνσταντινούπολη» και «Delivery» - Επίσημη Συμμετοχή στο 61ο Φεστιβάλ Βενετίας, ενώ την ίδια χρονιά βραβεύθηκε ως Shooting Star of the Year στο Φεστιβάλ Βερολίνου. Έχει πρωταγωνιστήσει ακόμη στην ταινία «Είναι ο Θεός Μάγειρας;» του Σ. Νιζήρη και σε βραβευμένες μικρού μήκους ταινίες, ενώ στην τηλεόραση ξεχωρίζει η εμφάνισή της στο «Δυο Μέρες Μόνο» σε σκηνοθεσία Χ. Παπακαλιάτη, Π. Δημητρακοπούλου και Χ. Δήμα.

Νίκος Κουρής

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Φοίτησε στην Ανώτερη Σχολή Δραματικής Τέχνης του θεατρικού οργανισμού Μορφές (θέατρο Εμπρός). Με τη Νέα Σκηνή και τον Λευτέρη Βογιατζή συνεργάστηκε στις παραστάσεις: «Καθαροί πια», «Σε σας που με ακούτε», «Το σχολείο των γυναικών», «Αντιγόνη». Με το θέατρο Εμπρός: Γυάλινος Κόσμος. Με το θέατρο του Νότου (Αμόρε): «Τορκουάτο Τάσσο», «Τουρκαρέ», «Βερενίκη», «Σάρα Σάμσον». Με το Εθνικό Θέατρο: «Ορέστεια», «Ο πρίγκιπας του Χόμπουργκ», «Ιστορίες από το δάσος της Βιέννης», «Ο κλήρος του μεσημεριού», «Πέρσες». Με το Κ.Θ.Β.Ε.: «Η φυγή» και το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Πάτρας: «Ιφιγένεια εν Αυλίδι». Στον κινηματογράφο έχει πρωταγωνιστήσει στις ταινίες των Νίκου Παναγιωτόπουλου: «Αυτή η νύχτα μένει», «Beautiful people», Πάνου Κούτρα : «Αληθινή ζωή», Θάνου Αναστόπουλου: «Όλο το βάρος του κόσμου», Σύλλα Τσουμέρκα: «Βροχή», ενώ στην τηλεόραση έχει στο ενεργητικό του τα: «Γη και Ουρανός», «Ίχνη», «Αληθινές ιστορίες», «Ιστορίες του Αστυνομικού Μπέκα», «4».

Περίπλους

Η ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ είναι μια εταιρία παραγωγής κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών, που ιδρύθηκε το 1988 από τον παραγωγό Θάνο Λαμπρόπουλο, τον σκηνοθέτη Στέλιο Χαραλαμπόπουλο και το διευθυντή φωτογραφίας Γιάννη Βαρβαρίγο.

Θάνος Λαμπρόπουλος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1956. Σπούδασε στη Σχολή Κινηματογράφου & Τηλεόρασης, Λυκούργου Σταυράκου και στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει μεταπτυχιακό δίπλωμα στην οπτικοακουστική παραγωγή. Έχει διατελέσει μέλος της Γενικής Συνέλευσης του ΕΚΚ, του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και της ΣΑΠΟΕ.

Χρόνης Μπότσογλου

Ο Χρόνης Μπότσογλου ενός από τους σημαντικότερους ζωγράφους της ελληνικής μεταπολεμικής τέχνης, γεννήθηκε το 1941 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα και την Ecole Supérieure des Beaux-Arts στο Παρίσι. Το 1989 εκλέχτηκε καθηγητής ζωγραφικής στην Α.Σ.Κ.Τ. Αθήνας και έχει χρηματίσει επίσης Πρύτανης της Σχολής. Εκτός από τη ζωγραφική, έχει ασχοληθεί με τη χαρακτική και τη γλυπτική. Έχει πραγματοποιήσει περισσότερες από είκοσι ατομικές εκθέσεις των έργων του και έχει συμμετάσχει σε περισσότερες από πενήντα ομαδικές στις σημαντικότερες πόλεις της Ελλάδας. Επίσης, έργα του έχουν εκτεθεί στη Γαλλία, στη Βραζιλία, στη Γερμανία, στην Ιταλία, στο Βέλγιο, στη Σουηδία, στην Ιρλανδία, στη Γιουγκοσλαβία, στην Κύπρο, στην Ισπανία, στο Ισραήλ. Από το 1964 συμμετέχει σε διάφορες καλλιτεχνικές και πολιτικές ομάδες, ως συμπλήρωμα της καλλιτεχνικής δράσης. Παράλληλα, έχει γράψει κείμενα για την τέχνη σε περιοδικά και εφημερίδες, τα οποία συγκεντρώθηκαν σε δύο βιβλία: “Ημερολόγια ταξίδια”, εκδόσεις Γαβριηλίδη, 1994, και “Ψευτοδοκίμια”, εκδόσεις Καστανιώτη, 2000. Επίσης, έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή “Σπουδή στο μαύρο” εκδόσεις Περίτεχνον, 1998.

Παναγιώτης Κουλουράς

Ο Παναγιώτης Κουλουράς (γεν. 1973) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Αποφοίτησε με άριστα από την Α.Σ.Κ.Τ. τον Ιούνιο του 2007. Έχει συμμετάσχει σε πληθώρα ομαδικών εκθέσεων. Τελευταία συμμετοχή, η τρέχουσα του Μουσείου Μπενάκη η οποία τιτλοφορείται «Ο χρόνος, οι άνθρωποι, οι ιστορίες τους» σε επιμέλεια Μάνου Στεφανίδη.

Νίκος Κυπουργός

Ο Νίκος Κυπουργός, ένας από τους κορυφαίους Έλληνες συνθέτες της νεότερης γενιάς, μας έχει χαρίσει εξαιρετικές μουσικές στιγμές. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Σπούδασε θεωρητικά της μουσικής και σύγχρονες τεχνικές με τον Γιάννη Α. Παπαϊωάννου. Συνέχισε τις μουσικές του σπουδές στο Παρίσι από το 1979 έως το 1983 με υποτροφία του ιδρύματος Ωνάση. Την πενταετία 1983-88 ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μουσική εκπαίδευση, συμμετέχοντας στη σύνταξη ενός σύγχρονου ελληνικού μουσικοπαιδαγωγικού προγράμματος, και παράλληλα με την διδασκαλία σε ωδεία της Αθήνας και της Καλαμάτας καθώς και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Στενός συνεργάτης του Μάνου Χατζιδάκι και ενορχηστρωτής σημαντικών έργων του. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μουσική για το θέατρο αλλά και τον κινηματογράφο, για την οποία έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο του ΥΠΠΟ, καθώς και με το Βραβείο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η μουσική του για την ταινία «Πεθαμένο Λικέρ» έχει τιμηθεί με το Βραβείο Μουσικής στο Διεθνές Φεστιβάλ της Βαλένθια το 1993.

Καμεράτα – ορχήστρα φίλων της μουσικής

Η ΚΑΜΕΡΑΤΑ, ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ιδρύθηκε το 1991 από τον Σύλλογο «Οι Φίλοι της Μουσικής» σε συνεργασία με τον βιολιστή Δημήτρη Σέση και υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση του αρχιμουσικού Αλέξανδρου Μυράτ. Η ορχήστρα αναδείχθηκε σε μουσικό σύνολο υψηλού επιπέδου, με ρεπερτόριο από το πρώιμο Μπαρόκ ως τον 21ο αιώνα, συμπεριλαμβανομένης της όπερας. Η Καμεράτα έχει εμφανιστεί σε μερικές από τις σημαντικότερες αίθουσες συναυλιών διεθνώς, καθώς και σε σπουδαία μουσικά φεστιβάλ. Διάσημοι μαέστροι και σολίστ έχουν συνεργαστεί με την ορχήστρα σε όλη τη διάρκεια της πορείας της. Η εκπαιδευτική δραστηριότητα υπήρξε κύριο μέλημα της Καμεράτα από την ίδρυση της, δίνοντας τη δυνατότητα σε πολλούς να ακούσουν ίσως και για πρώτη φορά τους ήχους μίας ορχήστρας κλασικής μουσικής: συμμετοχικές συναυλίες σε γυμνάσια της Αττικής, διαφορετικού περιεχομένου εκπαιδευτικά προγράμματα για τα δημοτικά σχολεία, ανοιχτές πρόβες και συναυλίες σε ολόκληρη την Ελλάδα.

- Τα γυρίσματα κράτησαν 8 εβδομάδες και ολοκληρώθηκαν τα Χριστούγεννα του 2009. Τα γυρίσματα έγιναν στην Αθήνα, το Παρίσι και την Αρκαδία. Συγκεκριμένα στο Παρίσι έγιναν στον Σηκουάνα, στην περιοχή κοντά στον Πύργο του Αίφελ, στο μετρό του Παρισιού και στο Μονπαρνάς. Στην Αρκαδία στις εξής περιοχές: στα χωριά Πιάνα, Αλωνίσταινα, Βούρβουρα, Κάψια, στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό και την ιστορική γέφυρα του Μάναρη (η οποία χρονολογείται από το 1884 επί Τρικούπη).
- Ο Γιώργος Χωραφάς εμφανίζεται στην ταινία σε δύο διαφορετικές ηλικίες: σαν 40άρης και σαν 60άρης. Για την ερμηνεία του στο σήμερα, σαν 60άρης ενσωμάτωσε στοιχεία όχι μόνο ενός ηλικιωμένου αλλά και ενός ανθρώπου που ταλαιπωρείται από αναπνευστικά προβλήματα και από χημειοθεραπευτική αγωγή. Η μεταμόρφωση του αυτή στηρίχθηκε σε τροποποίηση τόσο στην κινησιολογία όσο και στην χροιά της φωνής του ανάμεσα στις δύο ηλικίες. Επίσης, μετά από πολύμηνες δοκιμές η παραγωγή κατέληξε σε ειδικό μακιγιάζ που θα τον έδειχνε μεγαλύτερο σε ηλικία, προσθέτοντας γένια, ασπρίζοντάς τα και με περούκα που έγινε κατόπιν ειδικής παραγγελίας και κατασκευής στην Ιταλία.

- Ο Γιώργος Χωραφάς έχει ανατραφεί με τη γαλλική κουλτούρα και θεατρική παιδεία, μιλάει με άνεσή γαλλικά, αγγλικά, ιταλικά, ισπανικά και ελληνικά, ασχολείται ερασιτεχνικά με τη μουσική, διαβάσει πολλά βιβλία και λατρεύει τα ταξίδια.
- Η μουσική του Νίκου Κυπουργού είναι πρωτότυπη σύνθεση για την ταινία και η ηχογράφηση έγινε με την Καμεράτα στο studio Sierra. Για την ιστορία, είχαν προηγηθεί πρόβες με την Καμεράτα στο Μέγαρο Μουσικής και το remix έγινε επίσης στο studio Sierra. Ο Κυπουργός έχει ξανασυνεργαστεί με τον Στέλιο Χαραλαμπόπουλο στις εξής ταινίες του: “Τη νύχτα που ο Φερνάντο Πεσσόα συνάντησε τον Κωνσταντίνο Καβάφη”, “Γιάννης Μόραλης”, “Ημερολόγια Καταστροφών – Γιώργος Σεφέρης”, “Είδαν Τα Μάτια Μας Γιορτές”.
- Ο Παναγιώτης Κουλουράς , που έχει ντύσει την ταινία με τους πίνακες του, είναι νέος ζωγράφος, αριστούχος της Σχολής Καλών Τεχνών στο τμήμα του Χρόνη Μπότσογλου με αρκετές ήδη ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στο ενεργητικό του. Στην ταινία προβάλλονται περίπου 25 δικόι του πίνακες , ενώ 8 από αυτούς ζωγραφίζονται μέσα στο πλάνο.